

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
THE SEARCH

Copyright © 2010 by Nora Roberts
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-847-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA
ROBERTS

Potraga

Prevela Zvezdana Šelmić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

*Homeru i Panču,
kao i svima koji su mi život učinili slađim*

DEO PRVI

*Ako se dobro dresira, čovek može
da bude najbolji prijatelj psa.*

KORI FORD

JEDAN

Hladno februarsko jutro. Dok je slaba kiša dobovala po prozoru, Devin i Rouzi Koldvel su polako i sanjivo vodili ljubav. Ovo im je bio treći dan odmora i drugi mesec kako pokušavaju da naprave još jedno dete. Njihov trogodišnji sin Hju bio je začet tokom produženog vikenda na ostrvu Orkas u arhipelagu San Huan, a Rouzi je verovala da se to desilo baš jednog kišnog popodneva, posle boce *pino noara*.

Nadali su se da će im se na Orkasu opet posrećiti, pa su se veselo dali na posao dok je dečak, sa voljenim Zekom u naručju, spavao u susednoj sobi.

Bilo je prerano za vino, ali je Rouzi pomislila kako je kiša dobar znak.

Smeškala se dok je ležala u muževljevom zagrljaju. Bili su opušteni i zagrejani od seksa.

„Kome je sinula genijalna ideja?“

Devin ju je pomazio po guzi. „Tebi.“

„Čekaj malo, upravo sam se setila još nečeg.“

„Mislim da mi pre toga treba minut odmora.“

Nasmejala se, okrenula i naslonila mu se na grudi. „Stalno misliš na *one stvari*.“

„Mislim da mi i za to treba odmor.“

„Palačinke. To je to. Kišno jutro, udobna kućica. Samo nam još palačinke fale.“

Pogledao ju je lukavo. „A ko će da ih pravi?“

„Neka sudbina odluči.“

Oslonila se na lakat, a zatim su, prema staroj porodičnoj tradiciji Koldvelovih, zaigrali *papir, kamen, makaze*.

„Prokletstvo“, promrmljala je.

„Bolji pobeđuje.“

„Nije nego. Ali dobro, ionako mi se piški.“ Nagnula se, cmoknula ga i iskočila iz kreveta. „Volim odmore“, rekla je i požurila u kupatilo.

Shvatila je da joj se naročito sviđa odmor sa njenim divnim momcima. Ako kiša ne prestane, ostaće unutra i igraće društvene igre. A ako stane, mogu staviti Hjuu u korpu pa na vožnju biciklima, ili će samo poći u dugu šetnju.

Dečak je bio oduševljen ovim mestom. Voleo je ptice, jezero, srnu koju su videli i naravno zečeve – braću njegovog vernog Zeke.

A možda će na jesen dobiti brata. Znala je da je u ovulaciji, mada nije bila opsednuta trudnoćom. *Brojanje dana nije opsesija*, pomislila je dok je kosu zamršenu od spavanja i vođenja ljubavi vezivala u rep. *To samo znači voditi računa o sebi.*

Uzela je duks i donji deo trenerke i pogledala Devina, koji je ponovo zadremao.

Bila je sigurna da im se posrećilo.

Oduševljena tom idejom, navukla je debele čarape i pogledala na sat na noćnom stočiću.

„Bože, prošlo je osam. Mora da je Hju sinoć bio premoren, kad se ovako uspavao.“

„Verovatno zbog kiše“, promrmljao je Devin.

„Da, verovatno.“

Ipak, kao i svakog jutra, pošla je u njegovu sobu. Trudila se da bude tiha da ga ne bi probudila. Ako bude još malo spavao, moći će da popije jutarnju kafu pre nego što se začuje prvo jutarnje *mama*.

Zavirila je u sobu i pogledom potražila skrupčanog dečaka sa Zekom u naručju. Nije je začudio prazan krevet. *Možda je otišao da piški*, pomislila je. Odavno to nije činio u krevetu.

Nije se zabrinula ni kad je videla da nema nikoga u kupatilu. Pošto je oduvek rano ustajao, naučili su ga da ih ne budi, već da se prvo malo poigra u krevetu. Obično je mogla da ga čuje kako priča sa igračkama ili brunda oko automobilčića, ali jutros je imala nešto drugo na umu.

Bože, pomislila je dok je kretala u prizemlje, šta ako ih je video u krevetu? Ne, samo bi ušao i pitao kakva je to igra.

Tiho se nasmešila dok je ulazila u dnevnu sobu, nadajući se da će na podu ugledati sina okruženog igračkama.

Praznina je donela prvi ledeni dodir straha.

Dozivala ga je, sada užurbano, teturajući se u čarapama po klizavom drvenom podu.

Panika ju je ubola u stomak kao nož.

Kuhinjska vrata bila su širom otvorena.

Potruga

* * *

Malo posle devet sati, Fiona Bristou zaustavila je auto ispred lepe vikendice u srcu Nacionalnog parka Moran. Kiša je sipila i već se videlo da će potraga morati da se bori sa blatom. Partneru je dala znak da ostane u džipu, a zatim je izašla i obratila se pomoćniku šerifa.

„Dejvi.“

„Hej, Fi. Brzo si stigla.“

„Bila sam u blizini. Dolaze i ostali. Hoćemo li koristiti kuću kao štab ili treba da se smestimo negde drugde?“

„Već smo uzeli kuću. Sigurno hoćeš da pričaš sa roditeljima, ali reći ću ti kratko. Hju Koldvel, tri godine, plava kosa, plave oči. Poslednji put viđen u pidžami sa Spajdermenom.“

Primitila je da se namrštio. Dejvijeov sin je bio toliki i sigurno je imao takvu pidžamu.

„Majka je oko osam i petnaest primetila nestanak“, nastavio je. „Videla je da su zadnja vrata otvorena. Nema tragova nasilnog ulaska. Žena je odmah probudila muža, prijavili su nestanak, a onda su išli okolo i dozivali ga, tako da su pretražili najbližu okolinu.“

I uništili sve tragove, pomislila je Fiona. *Ali, ko bi im prebacio zbog toga?*

„Pretražili smo kuću i oko kuće da bismo proverili da se nije samo sakrio.“ Dejvi se okrenuo ka njoj; kiša mu je kapala sa šešira. „Nije u kući, a majka kaže da je poneo plišanog zeku. Sa njim spava i uvek ga vuče sa sobom. Poslali smo rendžere u potragu, tu su Makmahon i Met“, pomenuo je šerifa i njegovog mladog zamenika.

„Makmahon mi je naložio da vas pozovem i da preuzmem štab.“

„Krenućemo čim se organizujemo. Volela bih da popričam sa roditeljima, ako je to u redu.“

Mahnulo je ka kući. „Prepadnuti su, naravno. I sami žele da pođu da ga traže. Možda ćeš mi pomoći da ih zadržim ovde.“

„Videću šta mogu da uradim.“ Vratila se do džipa, otvorila vrata i pustila partnera napolje. Pek je iskočio i zajedno su pošli ka kući.

Dejvi je pokazao glavom i Fiona je prišla paru koji je zagrljen sedeo na kauču. Žena je u rukama držala mali vatrogasni kamion.

„Gospođo Koldvel, gospodine Koldvel. Ja sam Fiona Bristou iz *Odreda za potragu sa psima*. Ovo je Pek.“ Položila je ruku na glavu smeđeg labradora. „Ostatak jedinice je na putu ovamo. Pomoći ćemo da se Hju pronađe.“

„Morate da krenete. Odmah. Njemu su samo tri godine.“

„Da, gospođo. Ostatak moje jedinice stići će svakog trenutka. Pomoglo bi nam ako biste nam prvo dali neke podatke.“

„Već smo sve rekli policiji i rendžerima.“ Devin je pogledao ka prozoru. „Moram da idem da ga tražim. Ovde samo gubimo vreme.“

„Verujte mi, gospodine Koldvel, policija i rendžeri čine sve što mogu kako bi ga našli. Pozvali su nas, jer je dete važnije od bilo čega drugog. Obučeni smo za ovaj posao, a Hju je svima najvažniji. Tesno ćemo sarađivati sa policijom i čuvarima iz parka. Da bismo to postigli, moram imati sve podatke. Videli ste da je Hju nestao oko osam i petnaest, je li tako?“

Rozine oči bile su pune suza. „Trebalo je ranije da ga obiđem. Skoro uvek se budi pre sedam. Trebalo je...“

„Gospođo Koldvel... Rouzi“, prekinula ju je Fiona. „Nemojte kriviti sebe. Mali dečaci su radoznali, zar ne? Da li je Hju ranije izlazio sam iz kuće?“

„Ne, nikad. Kad sam videla da nije u krevetu, pomislila sam da je sišao da se igra ali nije ga bilo, pa sam pošla u kuhinju. A vrata... vrata su bila otvorena. I nisam mogla da ga nađem.“

„Možete li da mi pokažete?“ Fiona je dala znak Peku da je prati. „U pidžami je?“

„Sa Spajdermenom. Biće mu hladno, sigurno je mokar i uplašen.“ Ramena su joj se tresla dok je išla kroz kuhinju. „Ne razumem šta možete da uradite bolje od policije.“

„Mi smo drugačiji odred. Pek je dresiran upravo za ovakve situacije. Učestvovao je u desetinama potraga.“

Rozi je obrisala suze. „Hju voli pse. Voli sve životinje. Ako pas bude lajao, možda će ga čuti pa će se vratiti.“

Fiona je ćutala. Otvorila je zadnja vrata i čučnula kako bi osmotrila okolinu na način trogodišnjaka. *Voli životinje.* „Ovde sigurno ima dosta divljih životinja. Srna, lisica, zečeva.“

„Da. Da, toliko je drugačije od Sijetla. Voli da gleda kroz prozor ili sa verande. A ponekad smo šetali i vozili bicikl.“

„Da li je povučen?“

„Nikako, odvažan je i društven. Neustrašiv. O, bože.“

Fiona je spontano zagrlila ženu. „Rozi, smestićemo štab u kuhinju, ako se slažete. Sada treba da nađete pet stvari koje je Hju nedavno nosio. Jučerašnje čarape, rublje, majicu, tako nešto. Pet malih komada odeće. Pokušajte da ih ne dodirujete. Samo ih ubacite ovde.“

Iz torbe je izvadila plastične kesice.

„U odredu nas ima petoro. Pet vodiča, pet pasa. Svakom je potrebno nešto Hjuovo, nešto što će psi onjušiti.“

„Oni će... tražiti tragove?“

Potruga

Klimnula je glavom da ne bi objašnjavala širenje mirisa u vazduhu, kupaste projekcije, gubljenje epitela. Dečak je nestao pre više od sata. „Tako je. Da li ima neki omiljeni slatkiš? Nešto što najviše voli, što mu dajete kad je naročito dobar?“

„Mislite kao...“ Rouzi je prstima pritisnula čelo i osvrnula se. „Voli gumene gliste.“

„Odlično. Da li ih imate ovde?“

„Pa... da.“

„Ako biste mi sad doneli tu odeću i gliste“, nasmešila se Fiona. „Ja ću se za to vreme smestiti. Čujem svoj odred, dakle, počinjemo sa radom.“

„Dobro. Dobro. Molim vas... njemu su samo tri godine.“

Rozi je žurno izašla. Fiona se nekoliko trenutaka zgledala sa Pekom, a onda se dala na posao.

Kad je i ljudski i pseći deo odreda stigao, objasnila im je kako stvari stoje i počela da deli sektore. Dobro je poznavala ovaj kraj.

Pravi raj, pomislila je, za one koji traže mir, lepe predele, odmor od obračaja, zgrada, gužve. Za zalutalog dečaćića, ovo je svet pun opasnosti. Potoci, jezera, stenje.

Skoro pedeset kilometara pešačkih staza i preko dvadeset kvadratnih kilometara šume, razmišljala je, mogu da progutaju trogodišnjaka i njegovog plišanog zeku.

„Kiša je jaka, zato ćemo napraviti gustu mrežu za pretragu i pokrićemo ovu oblast ovde.“ Kao vođa grupe, Fiona je na mapi odredila sektore, a Dejvi ih je zapisao na velikoj beloj tabli. „Donekle ćemo se preklapati sa drugim ekipama, ali održavaćemo vezu da se ne bismo sudarali.“

„Sada je sigurno sav mokar i promrzao.“ Meg Grin, majka dvoje dece i onedavno baka, pogledala je u muža Čaka. „Jadničak.“

„Tako mala deca uopšte ne mogu da se orijentišu. Ko zna gde će odlutati.“ Džejms Haton se mrštio dok je proveravao radio.

„Možda će se umoriti, pa će leći i zaspati.“ Lori Dajson je pokazala glavom na svog nemačkog ovčara Pipa. „Možda neće čuti dozivanje, ali će ga naši momci nanjušiti.“

„To je plan. Imate li svi koordinate? Svaki radio proveren, svaki ranac pun? Pazite na kompas. Pošto je Mai na operaciji, Dejvi će biti sam u štabu, pa ćemo mu se javljati dok prelazimo sektore.“

Začutala je kada su se pojavili Koldvelovi.

„Evo...“ Rouzi su drhtale usne. „Ono što ste tražili.“

„Odlično.“ Fiona je prišla i spustila joj ruke na ramena. „Ne gubite nadu. Svi mi imamo samo jednu misao i jedan cilj: da nađemo Hjuja i dovedemo ga kući.“

Uzela je kesice i podelila ih odredu. „Dobro, idemo po njega.“

Svi su izašli i namestili rance. Pek je stajao kraj nje, a po blagom podrhtavanju tela videlo se da jedva čeka da krene. Svi su se okrenuli ka svojim sektorima i proverili kompose.

Otvorila je kesu sa čarapicom i prinela je Pekovoj njušci.

„Ovo je Hju. Hju. On je mali dečko, Pek. To je Hju.“

Pas je znao šta mu je posao i pažljivo je njuškao. Pogledao ju je, ponovo onjušio, a zatim joj uputio pogled pravo u oči i protresao telo, kao da kaže: *U redu, shvatio sam! Idemo!*

„Nađi Hjua.“ Rukom mu je dala znak, i Pek je spremno podigao njušku. „Hajde da nađemo Hjua!“

Stajala je i posmatrala ga kako njuška i kruži. Pustila ga je da se okreće i ide tamo-amo. Uporna kiša mogla je da ih omete, ali se Pek dobro snalazio.

Ostala je na istom mestu i govorila mu dok joj je kiša kuckala po žutoj kabanici.

Pratila ga je kada je pošao na istok, sve dublje u šumu.

Pek, smeđi labrador, imao je pet godina i bio je pravi veterani: snažan, pametan i neumoran. Fiona je znala da bi satima mogao da traga u najgorim uslovima, po bilo kakvom terenu, za živima i mrtvima. Dovoljno je bilo da mu to zatraži.

Zajedno su se probijali kroz gustu šumu. Tlo je bilo meko i klizavo zbog iglica sa visokih jela i starih kedrova; išli su preko pečuraka i srušenih stabala obraslih jarkozelenom mahovinom, kroz žbunje puno trnja. Fiona je pazila na njegovo držanje, na karakteristična mesta, na kompas. Svakih nekoliko minuta Pek se osvrtao kako bi joj pokazao da ozbiljno radi.

„Nađi Hjua. Hajde, nađi Hjua, Pek.“

Kraj jednog palog debla uzvrte se i počeo da njuška po zemlji. „Našao si nešto, je li? Dobro je. Dobar si.“ Označila je mesto plavom trakom, a onda se ispravila, osvrnula i pozvala Hjua. Potom je zažmurila i počela da osluškuje.

Čula je samo tiho šuštanje kiše i šapat vetra u krošnjama.

Pek ju je blago gurnuo njuškom, a Fiona je iz džepa izvadila kesu sa čarapicom i otvorila je, kako bi pas mogao da osveži miris.

„Nađi Hjua“, ponavljala je. „Hajde, nađi Hjua.“

Pek je nastavio, a Fiona je prekoračila deбло i krenula za njim. Kada je skrenuo ka jugu, javila je bazi nov položaj.

Dečak je nestao pre bar dva sata, mislila je. Užasno dugo za zabrinute roditelje.

Tako mala deca nemaju osećaj za vreme. Veoma su pokretni i ne razumeju sasvim šta znači izgubiti se. Lutaju, skreću zbog slika i zvukova, a prilično su izdržljiva, pa će možda proći sati pre nego što se Hju umori i uželi mame.

Potraga

Primitila je zeca kako žurno uskače u žbunje. Pek je bio vrlo dostojanstven, jedva da ga je pogledao u prolazu.

Ali dečak?, upitala se Fiona. Dečak koji se ne odvaja od Zeke, koji voli sve životinje? Dečak za kojeg majka kaže da se divio šumi? Zar ne bi poželeo da ga uhvati, možda da se poigra sa njim? Pokušao bi da pođe za njim, zar ne? Gradski dečak, pomislila je, očaran šumom, divljim životinjama, svime što je toliko drugačije.

Kako bi odoleo?

Potpuno je razumela takvo osećanje. Nekada je i sama bila gradska devojka, pa su je općinile zelene senke, igra svetlosti, ogromna širina šume i mora.

Dete bi moglo tako lako da se izgubi u prostranstvu nacionalnog parka.

Hladno mu je, pomislila je. Sada je već gladan i uplašen. Sigurno želi da se vrati kod mame.

Kiša je pojačala, ali tragači nisu odustajali: neumoran pas, visoka žena u grubim pantalonama i još grubljim čizmama. Plavi konjski rep opustio joj se preko leđa, mokar od kiše, dok su modre oči pažljivo pretraživale polumrak.

Kada je Pek skrenuo niz krivudavu strminu, smesta je zamislila sliku. Ako nastave u istom pravcu, na oko četiri stotine metara stići će do potoka koji predstavlja jugoistočnu granicu njenog sektora. Čak i njegov Kverk tragaju sa druge strane. *U ovo doba godine, pomislila je, potok je hladan i brz, a obale klizave od mahovine i kiše.*

Nadala se da mališa nije prišao suviše blizu, ili još gore, pokušao da pređe na drugu stranu.

Primitila je da vetar menja pravac. *Prokletstvo.* Pa, prilagodiće se. Daće psu da ponovo onjuši i napraviće pauzu zbog vode. Već su bili skoro dva sata na terenu, i mada je Pek tri puta zastajao da ukaže na jači miris, još nije videla bilo kakav trag dečakovog prolaska – otkinuti končić na žbunu, otisak stopala u mekom tlu. Označavala je ta mesta plavom trakom a svoja skretanja narandžastom, jer je znala da su nekoliko puta išli unazad.

Vreme je da se čujem sa Čakom, zaključila je. Ako Pek prati miris a dečko je prešao potok...

Nije dozvolila sebi da pomisli *upao*. Ne još.

Baš kad je posegnula ka radiju, Pek se ponovo uznemirio. Ovog puta je potrčao pošto ju je prethodno kratko pogledao preko ramena.

Primitila je da mu oči blistaju.

„Hju!“ Povikala je kroz sve jaču kišu i vetar.

Nije čula dečaka, ali jeste Peka: tri puta je kratko zalajao.

Baš kao njen pas maločas, sada i Fiona potrča.

Umalo da prokliza kad je skretala na padini.

A onda, blizu obale brzog potoka, ugledala je potpuno mokrog dečacića, kako leži na leđima i obema rukama grli njenog psa.

„Hej, Hju, zdravo.“ Žurno mu je prišla i čučnula, skidajući ranac. „Ja sam Fiona, a ovo je Pek.“

„Kuca.“ Plakao je i grlio Peka. „Kuca.“

„On je veoma dobra kuca. Najbolja kuca na svetu.“

Pek je mahao repom kao da se slaže, a Fiona je iz ranca izvukla izotermalni pokrivač. „Sad ću da te umotam... tebe i Zeku. Je li to Zeka?“

„Zeka je pao.“

„Vidim. Nema veze. Sad ćemo obojicu da vas ugrejemo, važi? Da li te nešto boli? Uf-uf.“

Zvučala je veselo dok je umotavala dečaka u srebrnkasti pokrivač, ali je videla da su mu stopala blatnjava i krvava. „Boli, jelda? Sve ćemo to da sredimo.“

Hju je i dalje grlio Peka, ali je odjednom pogledao Fionu. Usne su mu zadrhtale. „Hoću mamu.“

„Naravno. Sad ćemo te odvesti kod mame, Pek i ja. Hej, vidi šta ti je mama poslala.“ Izvukla je kesicu sa gumenim glistama.

„Nevaljao“, rekao je Hju, ali je željno gledao slatkiš dok je i dalje stezao Peka.

„Mama se ne ljuti. Ni tata. Evo, uzmi.“ Pružila mi je kesicu i izvukla radio. Dečak je ponudio Peku gumenu glistu, a on je upitno pogledao Fionu.

Mogu li? A? Smem li?

„Uzmi slobodno i reci *hvala*.“

Pek je pažljivo uzeo glistu iz dečakove ruke, progutao je, a onda ga zahvalno liznuo po licu. Hju se zakikotao.

Taj zvonki glas zagrejao je Fionino srce dok je zvala štab.

„Našli smo ga. Živ je i zdrav. Recite mami da već jede gumene gliste i da potom krećemo kući.“ Namignula je dečaku, koji je 'hranio' mokrog i prljavog plišanog zeca, a onda je tu istu glistu gurnuo sebi u usta. „Ima nekoliko manjih ogrebotina, moka je, ali sasvim svestan. Prijem.“

„Razumeo. Odlično, Fi. Treba li ti pomoć? Prijem.“

„Sve je pod kontrolom. Krećemo nazad. Javljaću se. Gotovo.“

„Hajde, popij malo“, reče i pruži dečaku čaturicu.

„Šta je to?“

„Voda.“

„Ja bih sok.“

„Dobićeš sok kad se vratimo. Sad samo popij malo, dobro?“

Poslušao je i šmrcnuo. „Piškio sam napolju, tata mi je pokazao kako. Nisam u gaće.“

Nasmešila se, setivši se mesta koja je Pek njuškao. „Dobro si uradio. Hoćeš da te nosim na krkače?“

Potruga

Oči su mu sinule, kao kad je video slatkiš. „Važi.“

Bolje ga je umotala, a onda se okrenula da bi joj se popeo na leđa. „Zovu me Fi. Ako ti nešto treba, samo kaži: *Fi, treba mi.*“

„Kuca.“

„Ide sa nama. On će nas voditi.“ Još čučeci, počesala je Peka i čvrsto ga zagrlila. „Dobar si, Pek. Dobar si. Kući!“

Sa dečakom na leđima i rancem o jednom ramenu, ustala je i krenula za psom.

„Jesi li sam otvorio vrata, Hju?“

„Nevaljao“, šmrcnuo je.

Pa jesi, pomislila je, ali ko nije ponekad nevaljao? „Šta si video kroz prozor?“

„Zeke. Moj Zeka je rekao da idemo da vidimo zeke.“

„Aha.“ *Pametna mali, pomislila je. Neka Zeka bude kriv.*

Hju je počeo da priča, tako brzo i teško razumljivo da je uspevala da uhvati tek svaku treću reč. Ipak, nekako je pohvatala konce.

Mama i tata spavaju; kroz prozor vidiš zeke, kako odoleti? A onda, ako je dobro razumela, kuća je nestala i nije mogao da je nađe. Mama nije došla kad ju je zvao, i znao je da će morati u čošak. Mrzeo je da stoji u čošku.

To je odmah shvatila, jer je od same reči *čošak* počeo da plače, lica pri-ljubljenog uz njena leđa.

„Pa, ako ti moraš u čošak, onda sigurno mora i Zeka. Hej, Hju, gledaj! Eno ga Bambi sa mamom.“

Podigao je glavu, još šmrcajući. Zaboravio je na suze čim je ugledao srnu sa mladunčetom. Potom je uzdahnuo i opet spustio glavu. „Gladan sam.“

„Nije ni čudo. Imao si pravu pustolovinu.“ Uspela je da izvuče čokoladicu iz ranca.

Iz šume su izašli brže nego što su ušli u nju, ali je Fiona već bila na izmaku snaga.

Osvežen, odmoran i oduševljen onim što vidi, Hju je brbljao bez prestanka. Dok je pričao, Fiona je sanjarila o velikoj šolji kafe, još većem hamburgeru i brdu pomfrita.

Kad je kroz drveće ugledala kuću, prikupila je preostalu snagu i pustila korak. Tek što su izašli na čistinu, iz kuće su istrčali Rouzi i Devin.

Fiona je čučnula. „Hajde, Hju. Idi kod mame.“

Zatim je zagrlila Peka, koji se uvijao od radosti.

„Da“, rekla mu je kad je Devin prestigao ženu i zgrabio Hjua. Potom su se sve troje stopili u čvrst zagrljaj. „Da, ovo je bio dobar dan. Ti si sjajan, Pek.“

Držeći spasenog sina u naručju, Rouzi je pohitala ka kući. Devin se odvojio i nesigurno krenuo ka Fioni.

Nora Roberts

„Hvala vam. Ne znam kako da...“

„Nema na čemu. On je sjajan dečak.“

„On nam je... sve na svetu. Hvala vam puno.“ Očiju punih suza, Devin je nespretno zagrlio Fionu i, kao Hju maločas, spustio joj glavu na rame.

„Ne mogu vam opisati.“

„Ne morate.“ Peckale su je oči dok ga je tapšala po leđima. „Pek ga je našao. On je zaslužan. Bilo bi mu drago kad biste se rukovali s njim.“

„Oh.“ Devin je protrljao lice i nekoliko puta udahnuo da se smiri. „Hvala ti, Pek. Hvala.“ Čučnuo je i pružio ruku.

Pas se nasmešio na svoj način i spustio šapu na pruženi dlan.

„Mogu li... smem li da ga zagrlim?“

„On bi to voleo.“

Uz dubok, drhtav uzdah Devin je zagrlio Peka i naslonio lice na krzno. Pas je preko čovekovog ramena uputio Fioni blistav pogled.

Kao da je govorio: *Zar nije bilo sjajno? Možemo li sad ponovo?*

DVA

Pošto su podneli izveštaj, Fiona je pošla kući. Pek se ispružio pozadi da odrema. *Zaslužio je*, pomislila je, baš kao što je i ona zaslužila hamburger koji će pojesti dok bude pisala izveštaj.

Treba da pozove Silviju, maćehu, i da joj kaže da su našli dete i da joj ipak neće biti potrebna zamena za popodnevni čas.

Naravno, sad kad je sve gotovo, pomislila je, *kiša je odlučila da stane*. Kroz oblake se već videlo nebesko plavetnilo.

Vrela kafa, zaključila je, *pa vreo tuš, ručak, papirologija...* A uz malo sreće, imaće po podne suvo vreme.

Dok je izlazila iz parka, primetila je tračak duge nad zalivom treperavim od kiše. *Dobar znak*, zaključila je, *možda i vesnik predstojećih događaja*. Pre nekoliko godina, njen život je bio kao kišni dan – mračan, siv i sumoran. Ostrvo je bilo kao plavetnilo između oblaka, a odluka da se preseli ovamo davala je nadu da će se duga pojaviti.

„Sad imam ono što mi treba“, mrmrljala je. „Sve preko toga je čist ćar.“

Skrenula je sa krivudavog puta na svoj džombasti prilaz. Pek je osetio promenu u kretanju, pa je frknuo i seo. Čulo se kako lupka repom po sedištu dok su drndali po uzanom mostu preko žuboravog potočića. Kad se na vidiku pojavila kuća lupkanje repa se ubrzalo, a zatim se začuo lavež zadovoljstva.

Njena kućica, nalik onoj za lutke, obložena kedrovinom, sa mnogo prozora, nalazila se na samom obodu šume. Dvorište se blago spuštalo, a na njemu su bile raspoređene zone za obuku. Tobogani, klackalice, lestvice i platforme, tuneli i prolazi, a između klupe, okačene stare gume i rampe – sve zajedno više nalik šumskom igralištu za decu.

To i nije daleko od istine, pomislila je. Samo što ova deca hodaju na četiri noge.

Ona ih je imala troje, od kojih je dvoje stajalo na pokrivenoj verandi, mašući repom i poigravajući u mestu. Fiona je tu neizmernu radost sa kojom je dočekuju pri povratku kući, smatrala jednom od najlepših psećih osobina. Bio je to najbolji pokazatelj bezuslovne i bezgranične ljubavi.

Čim se zaustavila, auto su okružili oduševljeni psi; Pek se vrpolio od želje da se što pre susretne sa drugarima.

Napolju ju je dočekalo gurkanje njuškama i mahanje repovima. „Zdravo, momci.“ Pomilovala je obojicu, a onda je otvorila zadnja vrata. Pek je iskočio i veselje je moglo da počne.

Nastupilo je njuškanje, veselo kevtanje, gurkanje, a potom divlja jur-njava. Pre nego što je izvadila ranac iz auta, psi su već trčali praveći krugove i krivudajući, a onda su ponovo dojurili do nje.

Uvek su spremni za igru, pomislila je kad se šestoro očiju punih nade zagledalo u nju.

„Uskoro“, obećala je. „Hoću da se istuširam, presvučem, jedem. Idemo unutra. Hoćemo li?“

Umesto odgovora, jurnuli su ka vratima.

Njuman, žuti labrador od šest godina, bio je najstariji i najdostojanstveniji; sad je bio na čelu. Bogart, crni labrador, najmlađi i zato mezimac, zastao je da bi dograbio konopac.

Neko stvarno želi da se igra nadvlačenja.

Ušli su posle nje. Čulo se tapkanje šapa po drvenom podu. *Imam vremena*, pomislila je kada je pogledala na sat. *Ali ne baš mnogo.*

Spustila je ranac na pod da bi ubacila nov pokrivač pre nego što sve odnese na mesto. Dok su se psi valjali po podu, dodala je cepanicu na vatru. Skinula je mokru jaknu i gledala kako se plamen širi.

Psi na podu, vatra u kaminu, pomislila je. To sobu čini udobnom. Bila je u iskušenju da se samo spusti na kauč i odrema.

Nemam vremena, opomenula se, pa se zamislila šta više želi: suhu odeću ili hranu. Posle malo promišljanja, odlučila je da će biti odrasla i zrela, pa će se prvo okupati. Pre nego što je zakoračila ka stepeništu, sva tri psa podigla su glavu. Sekund kasnije, začula je tandrkanje na mostu.

„Ko li je to?“

Prišla je prozoru, praćena malim čoporom.

Plavi džip joj nije bio poznat, a na ostrvcetu kao što je Orkas, nije bilo mnogo stranaca. Prvo je pomislila na turistu, nekog ko je pogrešno skrenuo pa dolazi da pita za put.

Uzdahnula je i izašla. Psima je dala znak da ostanu na verandi.